

Sygn. akt VIII C 2428/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 3 listopada 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 3 listopada 2016 roku w Łodzi

sprawy z powództwa B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w G.

przeciwko H. S.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 2428/16

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 8 sierpnia 2016 roku powód B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w G., reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem, wniósł o zasądzenie od pozwanej H. S. kwoty 8.405,55 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwana w dniu 26 lipca 2004 r. zawarła z (...) Bank S.A. umowę o kartę kredytową nr (...). Wobec braku spłaty zadłużenia, wierzytelność wynikająca z powyższej umowy w kwocie 7.904,34 zł. została sprzedana na rzecz powoda w dniu 3 czerwca 2015 r. Na powyższą kwotę składało się 6.299,85 zł. tytułem kapitału, 1.515,70 zł. tytułem odsetek umownych naliczanych przez bank, 88,79 zł. tytułem kosztów poniesionych przez bank w związku z uruchomieniem oraz bieżącą obsługą kredytu. Poza tym od dnia nabycia wierzytelności powód kontynuował naliczanie odsetek ustawowych, a wierzytelność z tego tytułu wynosi 525,16 zł. Łączna wysokość zadłużenia pozwanej została potwierdzona wyciągiem z ksiąg rachunkowych powoda i wynosi 8.405,55 zł.

(pозew- k. 3- 4)

Na rozprawie w dniu 3 listopada 2016 r. pełnomocnik powoda oraz pozwana nie stawili się.

(pro tokół rozprawy k. 24)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 lipca 2004 r. H. S. zawarła z (...) Bank (...) S.A. w K. umowę nr (...) o korzystanie z karty kredytowej. Limit kredytowy na dzień zawarcia umowy został ustalony na kwotę 1.500 zł.

(umowa o korzystanie z karty kredytowej k. 13)

W dniu 1 czerwca 2015 r. S. A. w P., Oddział w Polsce zawarł z powodem umowę sprzedaży wierzytelności.

(umowa sprzedaży wierzytelności k. 14)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

W przedmiotowej sprawie B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w G. nie wykazał swojej legitymacji czynnej do występowania w przedmiotowym procesie. Powód w żaden sposób nie udowodnił, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do H. S. wynikająca z zawartej przez pozwaną w dniu 26 lipca 2004 r. umowy o kartę kredytową. Powód nie wykazał bowiem, że skutecznie nabył wierzytelność względem pozwanej od pierwotnego wierzyciela. Co prawda powód przedstawił umowę nabycia wierzytelności zawartą w dniu 1 czerwca 2015 r. z S. A. w P., Oddział w Polsce. Jednocześnie strona powodowa załączyła do pozwu umowę o korzystanie z karty kredytowej nr (...) z dnia 26 lipca 2004 r., ale zawartą z (...) Bank (...) S.A. w K.. Tymczasem w uzasadnieniu pozwu strona powodowa twierdziła, że dochodzi roszczeń wynikających z umowy zawartej z (...) Bank S.A. Numer umowy o kartę kredytową wskazany w uzasadnieniu pozwu, zgadza się z numerem umowy zawartej (...) Bank (...) S.A. w K.- (...), zgadza się również data zawarcia umowy- 26 lipca 2004 r. Wobec tego, że powód w uzasadnieniu pozwu powołuje się poprzez podanie nr umowy oraz daty jej zawarcia, na umowę faktycznie zawartą z (...) Bank (...) S.A. w K., a nie (...) Bank S.A. i taką też umowę składa do akt, aby wykazać swoją legitymację procesową powinien przedstawić umowę nabycia wierzytelności od pierwotnego wierzyciela, czyli (...) Bank (...) S.A. w K.. Można jeszcze zwrócić uwagę, że w uzasadnieniu pozwu jako datę zawarcia umowy nabycia wierzytelności powód wskazał 3 czerwca 2015 r., gdy tymczasem jako dowód złożył cesję wierzytelności zawartą 2 dni wcześniej. Ponadto jako dowód nabycia wierzytelności wobec pozwanej powód przedstawił znajdujący się na k. 12 akt sprawy wyciąg z załącznika nr 1 do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 1 czerwca 2015 r. zawartej z S. A., w którym wskazano ten sam nr umowy- (...), tę samą datę uruchomienia, czyli zawarcia umowy- 26 lipca 2004 r. Powyższe potwierdza ocenę Sądu, że skoro powód dochodzi roszczeń z umowy nr (...) zawartej w dniu 26 lipca 2004 r. z (...) Bank (...) S.A. w K. to powinien przedstawić dowód nabycia wierzytelności od pierwotnego wierzyciela, a tego nie uczynił.

Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że nabył ze skutkiem prawnym wierzytelność względem pozwanej wynikającą z umowy wskazanej w treści pozwu, i że pozwana powinna zapłacić mu należność w opisanej pozwem wysokości. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Wskazać przy tym należy, że obowiązujące przepisy (art. 207 § 6 k.p.c.) nakazują stronom postępowania przytaczanie okoliczności faktycznych i dowodów, co do zasady wraz z pierwszym pismem, w którym zajmuje stanowisko w sprawie (pозwie, odpowiedzi na pozew, sprzeciwie). Już zatem w treści pozwu powód winien niezwłocznie przedstawić wszelkie wnioski dowodowe i dowody na uzasadnienie swoich twierdzeń faktycznych (B. K., Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. S. P.. (...) -148), a nie zrobił tego. Wskazać bowiem należy, że § 2 art. 217 k.p.c. jasno wskazuje, że fakty i dowody winny być przytaczane „we właściwym czasie” pod rygorem ich pominięcia jako spóźnionych (por. Komentarz do art. 217 Kodeksu postępowania karnego: P. Telenga i inni, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. WKP, 2012; T. Żywnowski i inni, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1-366. Lex, 2013; B. Karolczyk, Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. St.Prawn. 2012/1/123-148).